

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/98/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112201654
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112201654.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Česká republika, s.r.o., Novodvorská 994, 142 21 Praha, IČO: 25 117 483, zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: X. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom F. - J. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 35 510 722, v konaní o zaplatenie 201.306,39 CZK s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4C/84/2012-94 zo dňa 13. februára 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 4C/84/2012-94 zo dňa 13. februára 2013 p
o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina zamietol návrh navrhovateľa v hore uvedenej veci. Odporcovi aj vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa Česká spořitelna, a.s. a odporcom bola dňa 24. 01. 2008 uzatvorená Zmluva o úvere, na základe ktorej vznikol medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom záväzkovo-právny vzťah. V zmysle uvedenej zmluvy navrhovateľ poskytol odporcovi spotrebný úver vo výške 150.000,00 Kč, ktorý sa odporca zaviazal splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 3.416,00 Kč v počte 60 splátok. Odporca si však v zmysle uvedenej zmluvy svoje povinnosti riadne neplnil. V dôsledku uvedeného Česká spořitelna, a.s. dňa 20. 06. 2009 poskytnutý úver zosplatnila, následkom čoho bol odporca ako dlžník povinný zaplatiť celý zostatok úveru s príslušenstvom a stratil možnosť splácať úver v mesačných splátkach, z ktorých posledná mala byť uhradená 21. 01. 2013. V konaní vystupujúci vedľajší účastník vzniesol voči nároku uplatneného navrhovateľom námietku premlčania, na ktorú súd prihladol vzhľadom na uplynutie 3-ročnej premlčacej doby. Konštatoval, že už dňa 21. 06. 2008 si mohol právny predchodca navrhovateľa po prvýkrát uplatniť na súde právo na zaplatenie sumy zostatku úveru, pričom návrh na začatie konania bol podaný až dňa 18. 01. 2012. Trojročná premlčacia doba uplynula dňa 21. 06. 2011. Túto premlčaciu dobu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka prvostupňový súd na prejednávany prípad aplikoval s poukazom na to, že sa jednalo o spotrebiteľský charakter zmluvy a tiež s poukazom na § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka platného v Českej republike.

O trovách konania rozhodol súd tak, že odporcoví, ako aj vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane ich náhradu nepriznal. Odporcovi preto, lebo náhradu trov nežiadal priznať a ani mu preukázateľne žiadne nevznikli. Pokiaľ sa týka vedľajšieho účastníka, okresný súd konštatoval, že trovy ním vynaložené považoval za neúčelné. Vedľajší účastník je totiž združením založeným na ochranu spotrebiteľa a teda prioritne sa predpokladá pomoc zo strany združenia založeného za týmto účelom, nie zo strany zvoleného zástupcu združenia. Podľa údajov o registrácii Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Účelom združenia podľa stanov je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O. s. p.). Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Preto ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta (splnomocniť ho na zastupovanie v tisíckach sporov, do ktorých hromadne vstúpil), musí jeho trovy samo znášať z vlastných prostriedkov. Odôvodnené právne zastupovanie môže byť len v mimoriadne obtiažnych právnych veciach. V opačnom prípade sa vytvára dojem účelovosti konania združenia, ktorého činnosť by spočívala len „vo vstupe“ do konania spolu so splnomocnením advokáta za cieľom dosiahnutia odmeny. Tým združenie namiesto toho, aby zastupovalo spotrebiteľa, vstupuje do konania už zastúpené právnym zástupcom. Taktiež nie je obvyklé, aby vedľajší účastník ihneď po zhlásení vstupe do konania, o ktorého priebehu a nárokoch nemá žiadnu vedomosť, splnomocnil advokáta na jeho zastupovanie a následne si vyžiadal rovnopis návrhu, pričom náhradu trov konania si uplatňuje už pri oznámení vstupe do konania. Vychádzajúc z uvedeného prvostupňový súd nezistil účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, pretože sa nejednalo o zložitý spor, vyjadrenia právneho zástupcu v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach (len vpisovanie do kontextu), pričom takéto úkony má prioritne vykonávať samotný vedľajší účastník.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podali odvolanie tak navrhovateľ, ako aj vedľajší účastník na strane odporcu.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci. Zdôraznil, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa ust. § 497 až § 507 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodný zákonník, na základe ktorého právny predchodca navrhovateľa - postupca poskytol v prospech odporcu úver s úverovým limitom v dohodnutej výške a odporca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky. Vzhľadom na uvedené na daný právny vzťah bolo potrebné aplikovať zákon č. 513/1991 Sb. Obchodný zákonník, z čoho možno usudzovať záver o nesprávnom právnom posúdení veci. Ak by sa aj pripustila vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy v určitých smeroch aplikácia Občianskeho zákonníka, tak táto aplikácia sa v žiadnom prípade nemôže vzťahovať na posudzovanie premlčania, keďže predmetná zmluva je absolútnym obchodom a bolo potrebné použiť úpravu českého Obchodného zákonníka bez ohľadu na spotrebiteľský charakter tejto zmluvy. Ustanovenie o premlčacej dobe nie je ustanovením, ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa, a preto nie je možné pre otázku premlčania vyvodzovať použitie ustanovení Občianskeho zákonníka. Ustanovenie českého Obchodného zákonníka o premlčaní nie je ustanovením diskriminujúcim dlžníka - spotrebiteľa len preto, že premlčacia doba k uplatneniu práva zo zmluvy podľa českého Obchodného zákonníka je dlhšia ako podľa Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní je ustanovením vyváženým vo vzťahu k obom zmluvným stranám, nejde o ustanovenie diskriminujúce spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, že by v dôsledku aplikácie príslušných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. V danom smere odvolateľ poukázal na závery rozhodnutia Krajského súdu Ústí nad Labem, sp. zn. 69 I. IC 1303/2010.

Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil stotožňujúc sa s jeho dôvodmi.

V ďalších podrobnostiach uviedol, že prvostupňový súd sa s otázkou použitia práva rozhodného pre riešenie predmetnej veci podrobne zaoberal a na základe právnych úvah popísaných v odôvodnení

dospel k záveru, že rozhodným právom pre posúdenie veci je právo Českej republiky. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ uplatňoval právo zo spotrebiteľskej zmluvy. V takomto prípade je nevyhnutné na vec aplikovať všetky ustanovenia spotrebiteľského práva transponované do právneho poriadku členského štátu EÚ. Ustanovenie § 262 ods. 4 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodného zákonníka a § 55 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka umožňujú, priam prikazujú súdu aplikovať na spotrebiteľské právne vzťahy ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vedľajší účastník vo vyjadrení podrobne poukázal na riešenie otázky konkurencie noriem Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka a v judikatúre súdov uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, ktorý má podľa neho rozhodujúci právny význam.

Vedľajší účastník v podanom odvolaní odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že mu prizná náhradu trov prvostupňového konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia spolu v sume 587,93 Eur a ďalej žiadal priznať aj trovy odvolacieho konania v sume 151,78 Eur.

V bližších podrobnostiach uviedol, že vedľajší účastník ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov legitímne a v súlade s ust. § 93 ods. 2 a 3 vstúpil z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu. Vstup do konania na strane spotrebiteľa sa prejavil ako účinný prostriedok zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. V tomto smere vedľajší účastník citoval čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, ako aj časti odôvodnenia uznesení Krajského súdu Košice sp. zn. 9Co/104/2012, Krajského súdu Nitra sp. zn. 9Co/172/2012, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/200/2012, Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co/187/2012, Krajského súdu Žilina sp. zn. 8Co/258/2012, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/235/2012. Prvostupňový súd pri nepriznávaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora, v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Zdôraznil, že ak vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj „rovnosť účastníkov“ ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy. Ústavný rozmer práva na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezu Ústavného súdu SR, napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV.ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. Napokon vedľajší účastník poukázal na svoj podnet na Generálnu prokuratúru, s ktorým sa stotožnila, keď generálny prokurátor SR podal mimoriadne dovolanie vo veci náhrady trov konania vedľajšieho účastníka v inej veci, ktoré konanie je vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6MCdo 5/2013.

Navrhovateľ v podanom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že vedľajší účastník na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Z uvedeného je zrejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. V tomto smere poukázal na záver vyplývajúci z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/164/2012. Za ďalšie, vzhľadom k tomu, že združenie udelilo právnomu zástupcovi generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu združenia, je tu dôvod na pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania. Z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. Právny zástupca vedľajšieho účastníka sa o predmete konania dozvedel až po vstupe do konania, teda až potom, ako mu bol zaslaný návrh. Nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi sa neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa § 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Súd pri každom účastníkovi konania skúmal, či boli trovy konania vynaložené účelne a či je dôvod na priznanie náhrady trov konania proti neúspešnému účastníkovi. Uvedené sa týka aj vedľajšieho účastníka. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS 78/03, ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 16Co/100/2012. Vedľajší účastník v podanom odvolaní v súvislosti s dôvodnosťou priznania trov vedľajšieho účastníka poukázal na ust. § 137 O. s. p.. Navrhovateľ zastáva názor, že združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov

konania argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, keďže to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o centrum právnej pomoci. Ustanovenia Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania tak odvolateľ - navrhovateľ, ako aj v písomnom vyjadrení vedľajší účastník na strane odporcu konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

Vo vzťahu k odvolacej námietke navrhovateľa, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, keď na premlčanie mal aplikovať ustanovenia v 4-ročnej premlčacej lehote v zmysle českého Obchodného zákonníka, odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Zo spisu nepochybne vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa a odporca uzatvorili dňa 24. 01. 2008 Zmluvu o úvere. Niet žiadnej pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že odporca pri uzatváraní a plnení zmluvy nejednal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu povolania. Tiež niet pochybnosti o tom, že pôvodný veriteľ Česká spořitelna, a.s. je podnikateľom a predmet konania sa týka podnikateľskej činnosti. Postúpením pohľadávky sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej nezmenila.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného niet žiadneho dôvodu, aby na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ustanovení Občianskeho zákonníka. Zmluva medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom je spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na vzťahy medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy sa jedná o typický občiansko-právny vzťah.

Aj keď uzatvorená zmluva je síce absolútnym obchodom a je pravdou, že na predmetný úver dopadajú ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Predmetná vec je však o spotrebiteľskej zmluve, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou a ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide o vzťahy medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občiansko-právny vzťah.

V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo 20/2009). Základom vnútroštátnej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa v Českej republike predstavuje ust. § 52 a nasl. českého Občianskeho zákonníka.

Naviac z prvostupňovým súdom aplikovaného ustanovenia § 262 ods. 4 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodného zákonníka jednoznačne vyplýva, že zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom, znáša zodpovednosť za porušenie povinnosti z týchto vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a na jej spoločné záväzky sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo zodpovedá aj riešeniu otázky premlčania, teda ust. § 101 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka.

Postavenie spotrebiteľa nie je prípustné zhoršiť oproti právnej úprave v Občianskom zákonníku. V rámci kolízie dvoch noriem na ten istý inštitút sa použije občiansko-právna úprava. V zmysle uvedeného je preto nedôvodná odvolacia námietka navrhovateľa, že na predmetnú spotrebiteľskú vec nedopadá právná úprava občianskeho práva, ale obchodného práva. Okresný súd vo veci postupoval správne, keď vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany vedľajšieho účastníka návrh navrhovateľa pre premlčanie v 3-ročnej premlčacej dobe zamietol.

Pokiaľ ide o ďalší napadnutý výrok, o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu zastúpeného advokátom, tak v danom prípade odvolací súd považoval odvolanie vedľajšieho účastníka za nedôvodné.

Zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom nemalo v danej veci opodstatnenie, keďže samotnou úlohou spotrebiteľských združení je ochrana práv spotrebiteľov.

Oprávnenie právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vystupovať v konaní ako vedľajší účastník vyplýva z výslovného znenia § 93 ods. 2 O. s. p.. Je zjavné, že vstup takejto osoby do konania je v princípe motivovaný snahou aktívne presadzovať práva spotrebiteľa s cieľom zabezpečiť čo najširšiu ochranu spotrebiteľských záujmov. Z obsahu ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že postavenie spotrebiteľského združení v konaní ako účastníka je podmienené tým, že ochrana spotrebiteľa je hlavnou náplňou jeho činnosti, alebo je táto osoba uvedená v zozname oprávnených osôb vedenom Európskou komisiou. Aktuálna právna úprava umožňujúca združeniu na ochranu spotrebiteľa vystupovať v civilnom procese bola prijatá do nášho právneho poriadku s cieľom presadiť záujmy spotrebiteľa. Pokiaľ takéto združenie vzniklo s deklarovaným cieľom chrániť spotrebiteľské práva a následne na tomto princípe vstúpilo do konania, je zjavné, že malo v zmysle právnej úpravy disponovať špecifickými odbornými vedomosťami, ktoré by boli spôsobilé zabezpečiť kvalifikovaný postup v konaní.

V posudzovanej veci vstúpil do konania vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie zastúpené advokátom (č. I. 35 spisu). Krajský súd nijako nespochybňuje právo ktoréhokolvek účastníka (aj vedľajšieho účastníka) využiť služby advokáta a nechať sa v konaní zastúpiť. Podstatnou otázkou však v danom prípade bola účelnosť takéhoto postupu, keďže trovy spojené s takýmto zastúpením by mala znášať druhá procesná strana. Ak samotné združenie vzniklo s cieľom podporovať práva spotrebiteľov na Slovensku, javilo sa odvolaciemu súdu nadbytočné využívať osobitné služby advokáta, pokiaľ sa predmet sporu týka hlavného predmetu činnosti vedľajšieho účastníka. Tvrdenia o potrebe kvalifikovaného právneho zastúpenia spochybňujú samotnú podstatu existencie spotrebiteľského združení a vyvolávajú pochybnosti o špekulatívnych cieľoch jeho založenia a následného vstupu do množstva súdnych konaní. Z obsahu informácií získaných na internetovej stránke

hoos.wix.com/hoos krajský súd navyše zistil, že dotknuté združenie vyvíja zjavne množstvo aktivít v oblasti poskytovania pomoci spotrebiteľom a na tieto účely disponuje množstvom špecifických odborných vedomostí, ktoré sú z pohľadu odvolacieho súdu spôsobilé zabezpečiť riadne zastúpenie účastníka v konaní.

Vedľajším účastníkom nie je nijako upreté právo na náhradu trov konania, ak mu takéto trovy v súvislosti s konaním vznikli. Podľa názoru krajského súdu však tieto trovy nezahŕňajú aj náklady spojené so zastúpením advokátom, za predpokladu, že išlo o opakované a šablónovité úkony hromadne realizované v množstve prebiehajúcich konaniach, dokonca bez znalosti obsahu predmetu konania. Účelne vynaložené hotové výdavky si mohol vedľajší účastník uplatniť v súlade s civilno-procesnou úpravou, čo však neučinil.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd ďalší odvolaním napadnutý výrok o trovách konania vedľajšieho účastníka podľa § 219 ods. 1 O. s. p. tiež ako vecne správny potvrdil.

Navrhovateľ vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi vo výroku o trovách konania bol síce úspešný, avšak vo veci samej nemal úspech, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. nemá právo na náhradu odvolacích trov. Na druhej strane úspešným v konaní bol odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Vedľajší účastník mal síce v odvolacom konaní vo veci samej úspech, ale krajský súd ním uplatňované trovy tohto štádia konania nepovažoval za účelne vynaložené. Vo vzťahu k trovám odvolacieho konania totiž v plnom rozsahu platí vyššie rozoberaná argumentácia o neúčelnosti trov právneho zastúpenia pri vykonaní úkonu účastníka, ktorý je takmer identický v množstve iných vecí a menené sú len údaje o konajúcom súde, o spisových značkách súdneho konania, o protistrane a pod.. Pokiaľ aj vedľajší účastník poukazoval na konanie vedené na Najvyššom súde pod sp. zn. 6M Cdo 5/2013 na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je potrebné uviesť, že uznesením zo dňa 19. 03. 2014 bolo toto dovolanie zamietnuté. Najvyšší súd v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu tej-ktorej veci a jej individualizáciu na súdoch v Slovenskej republike nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.